

Az imádság ereje - engedelmessé tesz

Alkalom: vasárnap
Dátum: 2026.08.30.

Ige:

1Kir 3,3-15 ³Salamon szerette ugyan az Urat, és apjának, Dávidnak a rendelkezései szerint élt, de ő is az áldozóhalmokon mutatott be áldozatot. ⁴A király Gibeónba szokott elmenni, hogy ott áldozzék, mert ez volt a legnagyobb áldozóhalom. Egyszer ezer égőáldozatot mutatott be Salamon azon az oltáron. ⁵Akkor éjjel megjelent Gibeónban az Úr Salamonnak álmában, és ezt mondta Isten: Kérj valamit, én megadom neked! ⁶Salamon ezt felelte: Te nagy szeretettel bántál szolgáloddal, Dáviddal, az én apámmal, ahogyan ő is hűségesen, igazán és egyenes szívvel élt előtted. Ezt a nagy szeretetet megtartottad iránta, és fiút adtál neki, aki a trónján ül ma is. ⁷Most pedig, Uram, Istenem, apám, Dávid után királlyá tetted a te szolgálodat. De én még egészen fiatal vagyok, nem értek a kormányzáshoz. ⁸És a te szolgálád választott néped között van, amely olyan nagy nép, hogy meg sem lehet számolni; nem lehet számba venni sokasága miatt. ⁹Adj azért a te szolgálodnak engedelmes szívet, hogy tudja kormányozni népedet, különbséget téve a jó és a rossz között. Ki tudná különben kormányozni a te nagy népedet?! ¹⁰Tetszett az Úrnak, hogy ezt kérte Salamon. ¹¹Azért ezt mondta neki Isten: Mivel ezt kérted, és nem kértél magadnak hosszú életet, nem kértél gazdagságot, és nem kérted el-lenségeid életét, hanem értelmet kértél, hogy törvényemnek engedelmes-kedve tudj kormányozni, ¹²ezért teljesítem kérésedet: olyan bölcs és értel-mes szívet adok neked, hogy hozzád fogható nem volt előtted, és nem támad utánad sem. ¹³Sőt azt is megadom neked, amit nem kértél: olyan gazdagsá-got és dicsőséget is adok egész életedben, hogy nem lesz hozzád fogható senki a királyok között. ¹⁴Ha az én utaimon jársz, és megtartod rendelkezé-seimet és parancsolataimat, ahogyan apád, Dávid tette, akkor hosszú életet adok neked. ¹⁵Azután fölébredt Salamon, és látta, hogy álmodott. Amikor visszament Jeruzsálembe, odaállt az Úr szövetségládája elé, és égőáldozato-kat mutatott be, békeáldozatokat készített, és udvari embereinek lakomát rendezett.

1Kir 3,10

¹⁰Tetszett az Úrnak, hogy ezt kérte Salamon.

Sok évvel ezelőtt egyszer Debrecenben a következő hétköznapi jelenetnek voltam tanúja: Egy fiatal, hosszú hajú lány ment a főtéren és folyamatosan beszélt valakihez. Láthatóan nagyon jól eltársalogtak egymással, de azok, akik velem együtt kívülről látták ezt a lányt, nem tudták, hogy kivel is beszél valójában. Volt olyan járó-kelő, aki meg volt arról győződve, hogy ez a lány magában beszél, és hangot is adott ennek a gondolatának.

Pedig, ha valaki egy kicsit jobban megfigyelte ezt a lányt, láthatta azt, hogy a hosszú haja alatt ott volt a fülhallgató, amit vékony vezeték kötött össze a

mobiltelefonjával. Akkoriban még a mobiltelefon is meglehetősen ritka volt, és különösen ritka volt, ha valaki fülhallgatóval telefonált. Ezért is csodálkoztak ezen a lányon olyan sokat az arra elhaladók, mert nem tudták, hogy ő csak mobiltelefonon beszélget valakivel.

Ma már senki sem csodálkozik, ha ilyet lát. De bizony legalább ekkora feltűnést keltene az, ha valaki összekulcsolná a kezét és hangosan imádkozna Istenhez. Pedig a telefonálás és az imádkozás nagyon sok mindenben hasonlítanak egymásra.

Azt hiszem, hogy ez mégiscsak sokkal ritkábban történik meg, hogy az emberek látnak valakit az utcán vagy a buszon, vonaton imádkozni, mint telefonálni. Mert az imádkozással kapcsolatban bizony szemérmesek vagyunk, nem akarjuk, hogy bárki lásson és halljon bennünket imádkozni. Jól megtanultuk Jézustól azt, hogy **„*Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz, aki rejtve van; a te Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megjutalmaz majd téged.*”** (Mt 6,6)

Valóban, aki imádkozni szokott, az nem teszi ezt nyilvánosan. Nem dicsekszik vele. Sőt, kifejezetten úgy imádkozik, hogy senki emberfia meg ne lássa őt és meg ne tudja azt, hogy ő most Istenhez fordult.

Van egy nagyon szép film, amit egy pár évvel ezelőtt egyik gyülekezeti táborban néztünk meg. *„Imával nyert csaták”* a címe. Az eredeti angol címe pedig ez: War Room, ami szó szerint azt jelenti: háborús szoba, harci szoba, a harc szobája. A történet főhőse egy édesanya egyszer eljut arra a pontra az életében, amikor elkezd komolyan venni az imádkozást, az imádság erejét. És komolyan veszi Jézus tanácsát, hogy a belső szobába menjen imádkozni. Ezért otthon kinevezi a gardróbot imaszobának, és attól kezdve minden nap odazárkózik be és ott imádkozik a férjéért és a családjáért. Az lesz az ő imaszobája.

Biztosan tudják a Testvérek, hogy Református Egyházunk ezt az évet az Imádság évének nevezték ezzel pedig meghirdették azt, hogy a gyülekezetekben szerte az országban fektessenek idén nagyobb hangsúlyt az imádkozásra. A mai nappal mi is elkezdünk egy igehirdetéssorozatot az imádságról.

Egy bölcs ember egyszer a következőt mondta: *„Életünk legnagyobb dolgai mindig Isten és közöttünk dőlnek el.”* (113. a „Mézecseppek”-ből) Ezzel pedig az Isten és ember közötti viszonyra, a hitre és a hitből fakadó imádságra utalt.

Ez a mondat tökéletesen beleilleszkedik a fiatal Salamon uralkodásának első időszakába, amikor még szerette az Urat és hittel élte életét. Salamon, amikor apja halála után Izráel trónjára került, akkor ránehezedett annak a súlya, hogy király lett, egy nép, egy ország első számú vezetője.

Sok más embert büszkeséggel, sőt, mi több, gőggel szokott eltölteni, ha ehhez hasonló léptékű feladatot kap. És mindnyájan ismerjük azt a közmondást, hogy „akinek az Isten hivatalt adott, annak észt is ad hozzá”. Ezért vannak, akik abban a megingathatatlan meggyőződésben élnek, amikor pl. egy ország miniszterelnöke, egy város polgármestere lesznek, vagy más felelősségteljes megbízatást kapnak, hogy hát azért kerültek abba a pozícióba, mert rajtuk kívül nincsen más arra alkalmas ember. De a valóságban ez nincs mindig így – ezt tudjuk jól.

Salamonra ránehezedett ennek a súlya, a felelőssége és terhe, és ezt nem szégyellte bevallani önmaga előtt és Isten előtt sem. Persze, a kételkedők rögtön azt kérdezik, akkor hogyan derült ez ki, és ki írta le ezt a nagyon személyes imádságot a Bibliába? Hiszen nem is hallották Salamont imádkozni.

Válaszként erre szeretném azt elmondani, hogy a bibliai időkben az imádságok is és egy-egy szövegnek az olvasása is mindig fennhangon történt. Az imádságot valóban kimondták, és azt hallotta más is. És természetesen egy király annak idején sem volt szinte sohasem egyedül, mindig volt vele kíséret. Így biztosan voltak körülötte testőrök, bizalmasok és papok, amikor imádkozott a Szent Sátorban (hiszen a templomot csak később építtette meg). A hangos olvasásra, felolvasásra pedig nyilvánvaló példa az Újszövetségből az etióp kincstárnok, aki Ézsaiás könyvéből olvasott, amit Fülöp, Jézus tanítványa meghallott (ApCsel 8,30).

Tehát Salamonra ránehezedett a királyság felelőssége, és ehhez Istentől a legfontosabbat kérte: bölcsességet. „**Adj azért a te szolgádnak engedelmes szívet, hogy tudja kormányozni népedet, különbséget téve a jó és a rossz között. Ki tudná különben kormányozni a te nagy népedet?!**” (1Kir 3)

Felismerte azt, hogy életének ez a legnagyobb dolga, a királyként való uralkodás, kormányzás, és ezt Istentől kapta feladatként, ezért Istent kell segítségül hívni. Felismerte azt, hogy az ő életének a legnagyobb dolgai mindig Isten és ő közte dőlnek el. **¹⁰Tetszett az Úrnak, hogy ezt kérte Salamon.** Ez a kérdés nagyon jó volt!

Az igeszakasz ezzel a megállapítással, jellemzéssel kezdődik: ³*Salamon szerette ugyan az Urat, és apjának, Dávidnak a rendelkezései szerint élt, de ő is az áldozóhalmokon mutatott be áldozatot.*

Emberileg tehát mindent megtett azért, hogy Isten előtt jó életet éljen. Istent szerette, az uralkodót, akinek uralkodása alatt gyermek volt, majd felnőtt, pedig tisztelte és engedelmeskedett a királyi parancsoknak és rendelkezéseknek.

A szentíró azonban megállapítja, hogy minden igyekezete ellenére nem volt kifogástalan a hite, mert áldozóhalmokon mutatott be ő maga is áldozatot. Talán senki sem mondta el neki azt, hogy ennek viszont nem örül az Úr, ebben nem gyönyörködik Isten.

Az Úristen azonban alkalmazkodott ehhez a helyzethez azért, hogy közvetlenül megszólíthassa a fiatal királyt. Salamon a legnagyobb áldozóhalmom áldozott – mégiscsak királyhoz az illik, hogy alattvalói jól lássák – Isten pedig azon az éjszakan személyesen megszólította őt: bármit kérhet, azzal megajándékozza őt koronázási ajándékként. „*Ezt mondta Isten: Kérj valamit, én megadom neked!*”

Salamon pedig imádságában magasztalja Istent mindazért a kegyelmes cselekedetért, ahogyan apjával, Dáviddal bánt az Úr. És magasztalta az Urat azért is, hogy ő is ugyanezt az isteni szeretetet érzi és tapasztalja. **Salamon pedig engedelmes szívet kért Istentől.**

Nem ő az egyetlen, aki képes alázatosan szólni, amikor Isten valami nagy feladattal bízta meg. Hasonlót olvasunk akkor, amikor Isten megszólítja **Mózes** az égő csipkebokornál, és megbízza a nép vezetésével. Mózes pedig őszintén

elmondja, hogy nem ért ő a beszédhez. És ott van **Jeremiás**, aki pedig arra hivatkozik Isten előtt, hogy ő még túlságosan fiatal ehhez a prófétai feladathoz.

Fordítsuk most már magunk felé az Igét! Mit mond el nekünk az imádkozásról és a saját életünkről?

A Mézcseppek c. könyvből való az a bölcs mondás, amit igehirdetésem elején idéztem. Elismétlem még egyszer: *„Életünk legnagyobb dolgai mindig Isten és közöttünk dőlnek el.”* Sajnos nem tudni, hogy ki mondta, de ez a 113. bölcs gondolat a könyvben. Ránk is igaz. Rám is.

Eszembe jut a 2007-es esztendő, ami hatalmas változást hozott lelkészi munkánkba, sőt az egész életünkbe. Szinte napra pontosan 19 évvel ezelőtt költöztünk Hajdúböszörménybe. Amikor először úgy álltam fel erre a szószerkekre, mint a gyülekezet megválasztott lelkésze, akkor Salamonhoz hasonlóan rámnehezedett ennek a nagy gyülekezetnek és ennek a lelkészi szolgálatnak a súlya és felelőssége.

Akkor és azóta is többször imádkoztam és imádkozom Salamon imádságát, és kérem az Urat, adjon nekem engedelmes és bölcs szívet, hogy tudjam ezt a gyülekezetet az Ő akarata szerint vezetni.

Én is megtapasztaltam ebben is és több más dologban is, hogy nagyon igaz ez: az életünk legnagyobb dolgai mindig Isten és közöttünk dőlnek el. És bizony sok múlik azon, hogy megimádkozzuk-e ezeket a legnagyobb dolgokat, vagy pedig gőgösen azt mondjuk, hogy „ez annyira fontos dolog, hogy senki sem szólhat bele, mert én tudom a legjobban, nekem kell meghozni a döntést!”

Biztos vagyok abban, hogy neked is vannak vagy pedig még lesznek nagy és fontos döntéseid az életben, amihez hit kell és imádságban elkért engedelmes és bölcs szív.

Még az idősök előtt is vannak olyan dolgok, feladatok vagy döntések, melyekben szükséges az a semmivel sem pótolható alázatos bölcsesség és a bölcsesség alázata, amit egyedül a kegyelmes Isten adhat meg. Ezért ne mond azt, hogy te már túl idős vagy és ilyen fontos dolgokat már nem tartogat számodra az élet!

És ez ugyanúgy vonatkozik a fiatalabbakra is. Ti pedig ne gondoljátok azt, hogy az, amiben vagy ami előtt éppen állsz, az még nem annyira fontos és nagy dolog, hogy Istent zavarnod kellene. Mert ez a vélekedés sem igaz.

Egészen biztosan te most nagy és igen fontos dolog előtt állsz, de megeshet, hogy valami miatt azt nem gondolod elég fontosnak. Pedig a valóságban mégis igen fontos élethelyzet vagy döntés az.

Ezért kérlek Testvérem arra, hogy Salamon alázatával a szívedben fordulj oda imádságban az Úrhoz, lásd meg és érezd át annak az élethelyzetnek a súlyát és komolyságát, és kérd el az Úrtól az engedelmes és bölcs szívet.

Az imádság ereje engedelmessé tesz, hogy elvégezd azt a munkát, azt a feladatot, amit az Úr rád bíz. Az imádságnak ereje van, amit az Ő jóvoltából te is használhatsz. Az imádság ereje által pedig a zsoltárossal együtt hittel vallhatod te is: **³⁰Veled a rablóknak is nekirontok; ha Isten segít, a kőfalon is átugrom.** (Zsolt 18) Kérj te is engedelmes és bölcs szívet Istentől, mert ebben gyönyörködik az Úr! Ámen.

Loment Péter lelkész